

SATU RÄMÖ

#BookBeat geriausia 2024 metų kriminalinės
literatūros autorė

Fjordo paslaptis

Kerintis Vakarinių fjordų kraštovaizdis slepia tamsias paslaptis.
Hildur ir Jakobas turi skubėti, nes žudikas vėl smogs.

obuolys.

SATU
RÄMÖ

Fjordo paslaptis

Romanas

Vertė

UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

PRIEŠ

1 SKYRIUS

1550 m. vasara, Mosfelšėiras

Sleipniras šuoliavo taip greit, kad tankūs rudi jo karčiai pašėlusiai lakstė iš vienos pusės į kitą. Iš žirgo nasrų veržėsi putos, o juodos akys degė noru lėkti tolyn.

Haralduras, įsitaisęs ant ciklaus žirgo, įkvėpė šalto vėlyvos vasaros oro. Dešinė ranka jis laikė pavadį. Kaire – greta bėgančių dviejų atsarginių žirgų pavadžius. Prie juosmens pririštas peilis daužėsi į jo dešinę šlaunį pagal Sleipniro šuolių taktą.

Iškvėpdamas Haralduras pro savo tankią rausvai rudą barzdą išpūtė žemą, ilgą „oooo“. Tai turėjo nuraminti žirgą, bet jo sulaikyti nepajėgė net nuovargis.

Ištikimas gyvūnas norėjo įtikti savo raiteliui, parodyti viską, ką sugeba. O raitelis nenorėjo visiškai nuvaryti savo geriausio žirgo, nes prieš akis dar laukė ilgas pakilimas į Mosfelšėiro kalną.

Haralduras jojo jau tris ilgas dienas. Vedinas trimis žirgais iš savo namų ant Felstrendo kranto Breidafjerdure, Plačiajame fjorde Islandijos vakaruose, jis pajudėjo į pietus. Skubėjo įspėti draugą. Haralduras sužinojo, kad būrys plėšikų iš priešiškos giminės rengiasi nužudyti Njalą – vieną turtingiausių ir įtakingiausių Pietų Islandijos ūkininkų. Pinigai ir galia traukė priešus, kurie rasdavo būdų, kaip užvaldyti svetimą turtą.

Njalias ir Haralduras, pusbroliai iš motinos pusės, susidraugavo dar vaikystėje. Vos išgirdęs apie pusbroliui iškilusį pavojų, Haralduras išsiruošė į kelionę.

Vakaro saulė nudažė kraštovaizdį oranžine spalva. Ore tvyrojo rudens nuojauta. Paukščiai jau nebeskraidė kaip vasarą, o žalia

pievų žolė parudavo. Prieš pat saulėlydį ir sutemas Haralduras pasiekė paskutinę ilgos kelionės poilsio vietą – *sélubusą**, arba nakvynės namus Mosfelšeiros plynaukštėje.

Jis sustojo prie žemo trobesio, pastatyto iš durpių, ir nulipo nuo žirgo. Haralduras pagirdė arklius ir nuvedė juos į akmeninį aptvarą pailsėti.

Atidaręs trobos duris vyras įžengė į tamsų ir ankštą prieangį. Jam norėjosi išsitiesti nakčiai ir ankstų kitos dienos rytą tęsti kelionę. Iki Njalo ūkio ant plačios ir sraunios Olfuso upės kranto buvo likę ne daugiau kaip pusė dienos kelio.

– Ar bus vietos pernaktvoti vieną naktį trims žirgams ir vienam keliautojui? – Haralduras perbraukė ranka barzdą ir perkėlė svorį nuo vienos kojos ant kitos. Jo stambų veidą gaubė ilgi rudi plaukai.

Vidurinėje užieigos menėje pasirodė jauna moteris pilku nedažytos vilnos sijonu, nešina aliejiniu žibintu. Blausi lempos šviesa dar labiau paryškino žalią moters akių spalvą.

– Gale yra vieta miegui. Mokėsi ryte ir jokių apgavysčių, – pasakė moteris ir staigiu judesiu atmetė galvą.

Una buvo maždaug trisdešimties, kilusi iš pietų. Žiemą moteris dirbo tarnaitė ūkyje kitame fjorde. Vasarą ji prižiūrėjo svečius šeimininko ūkyje įkurtuose nakvynės namuose. Visi, keliaujantys tarp vakarų ir pietų, sustodavo nakvynei šiame *sélubuse*.

Una ilgai žiūrėjo į prieangyje stovintį išvaizdų vyrą. Kur kas ilgiau, nei paprastai žiūrėdavo į nepažįstamuosius.

– Ar tu alkanas? Galėčiau pažiūrėti, ko yra virtuvėje, – tarė Una.

Jie pasidalijo džiovinta menke ir iš jūros dumblių iškeptos duonos lazdelėmis. Haralduras papasakojo apie savo arklius ir avių ūkį

* *Sélubús* (island.) – nakvynės namai.

Plačiajame fjorde, kur buvo tiek daug salų, kad jų dar niekam nepavyko suskaičiuoti. Una sakė, kad jai gerai sekasi kirpti avis.

Una retai įsileisdavo į savo lovą nepažįstamus keliautojus, bet ši kartą nusprendė padaryti išimtį. Haralduras atrodė kitoks. Ypatin-gas. Jis kalbėjosi su ja kaip su sau lygia, klausinėjo Unos nuomonės, klausėsi nepertraukdamas ir pasakojo jai kasdienius dalykus iš savo gyvenimo.

Kitą rytą išeidamas Haralduras paklausė Unos, ką ji pasakytų, jei grįždamas jis užsuktų jos pasiimti.

– Jei per ilgai neužtruksi, gal ir vyksiu su tavim, – atsakė Una ir palikusi Haraldurą nuėjo pintis kasų.

Pro siaurą pastogės lango angą veržėsi rytinės vasaros saulės spin-duliai. Atrodė, kad kambarį užplūdęs šviesos pluoštas padalijo jį į dvi dalis. Una užmerkė akis ir sustingo, atsukusi veidą į saulės spin-dulius, mėgaudamasi veidą užliejusia šiluma.

Haralduras pasiekė Olfuseno krantus anksčiau, nei užpuolikai. Nj alas netvėrė džiaugsmu išvydęs draugą. Iki paryčių jie šventė savo susitikimą. Iš patikimo kaimyno Nj alas nusamdė porą tvirtų darbi-ninkų, kurie saugotų jį visą parą. Haraldurui išvažiuojant iš kiemo, kaip dėkingumo ženklą, Nj alas įteikė draugui mažą odinį maišelį, pilną sidabrinų ir varinių monetų – klipingų*.

Po dviejų dienų Haralduras, žvangindamas kišenėje monetas, su žirgais grįžo į *sėluhusą*.

Una susikrovė kelis savo daiktus, sėdo ant vieno iš trijų Haral-duro arklių – jaunos kumelės – ir kartu su juo iškeliavo į vakarus, į Platųjį fjordą su daugybe salų.

Ji ir Haralduras neturėjo susitikti, bet susitiko ir susilaukė dau-gybės palikuonių.

* *Kllippinge* (sen. skand.) – kvadratinė moneta.

2 SKYRIUS

1994 m. lapkritis, Isafjorduras

Pro svetainės langą matėsi, kaip kieme vėjas blaško sniegą. Pūga vis stiprėjo.

Po savo delnu ji jautė aksominį ir šiltą Lojos pilvą. *Jis švelnus kaip šilkinis popierius*, pagalvojo Bjork, švelniais judesiais glostydama mieguistą gyvūną. Katė tyliai murkė. Pro šalį pravažiavo sniego valytuvas, ant jo stogo blykstelėjo prožektorius, nušviesdamas kambarį oranžiškai geltonais blyksniais. Didelė mašina valė nuo kelio sniegą ir stumdė jį į dideles krūvas gretimose aikštelėse. Sniego valytuvo, gremžiančio žemę, girgždesys ir ūžesys pasklido visame name. Katė pabudo, ištiesė priekines letenas ant velvetinės sofos, vos vos praplėšė akis ir patenkinta pažvelgė į jaunąją globėją.

Bjork gailėjosi, kad negali turėti savo katės. Jos mama buvo alergiška. Ji taip pat negalėjo turėti šuns. Jie turėjo arklių, bet šie visada būdavo lauke ir su jais negalėjai žaisti svetainėje ant sofos.

Bjork labai apsidžiaugė, kai senas mamos draugas Jonas paprašė ją ir jos seserį Rosą pagloboti katę. Jam teko vykti į sostinę Reikjaviką pirkti akinių, nes Vestfjordene nebuvo nei akių gydytojo, nei akinių parduotuvės. Šešios valandos kelio į pietus ir pora naktų pigiame viešbutyje Reikjaviko pakraštyje nebūtų patikę senajai Lojai. Ji nemėgo būti uždaryta narvelyje ant galinės sėdynės ir automobilyje visuomet vemdavo.

Pamaitinti katės Bjork su Rosa atėjo tiesiai iš mokyklos. Į vieną Lojos dubenėlį jos įdėjo porą menkės kepenėlių, į kitą atmatavo šimtą mililitrų sauso ėdalo. Loja buvo įpratusi naudotis kačių drelėmis; ji įeidavo ir išeidavo kada panorėjusi, tad savo reikalus atlikdavo lauke.

Bjork nesiryžo palikti snaudžiančios katės. Ji buvo tokia minkšta ir šilta.

– Nagi, mes tikrai turime paskubėti, – įkalbinėjo Rosa mažąją sesutę. – Pavėluosime į autobusą.

– Paglostysiu dar truputį. Lojai tai labai patinka, pažiūrėk, kaip ji glaustosi. Kis kis kis.

Aštuonmetė Rosa laukė koridoriuje nekantriai trypčiodama nuo vienos kojos ant kitos. Ant jos pečių kabojo raudona „Mano mažojo ponio“ kuprinė. Mokyklinis autobusas namo į kitoje kalno pusėje esantį kaimą išvažiuos nuo geltonojo mokyklos pastato po penkių minučių, ir Rosa žinojo, kad vairuotojas vėluojančių nelauks. Bet Bjork tebuvo pirmokė ir dar nelabai suvokė laiką. Penkios minutės ar penkiolika – jai buvo tas pats. Tačiau Rosa jau trečiokė!

Laimei, Jonas gyvena visai šalia mokyklos. Mama joms sakė, kad jis turi ir kitą namą – seną vasarnamį kaime. Loja taip pat mėgo kaimą, nes galėjo lakstyti po pievą ir nebijoti pravažiuojančių mašinų.

– Aš išeinu. Jei nori, gali pasilikti, – pasakė Rosa ir pasuko prie lauko durų. Ji paskutinį kartą pabandė įkalbėti seserį eiti kartu:

– Mama žadėjo šiandien pagaminti *lummureita*, prisimeni?

Bjork mėgo *lummureita*. Tokius mažus, bet labai storus blynelius, kuriuos apipildavo sirupu, o ant viršaus dėdavo šaukštą rabarbarų uogienės. Šie blyneliai – mėgstamiausias Bjork valgis. Mama gamino juos gėlių ir širdelių formos.

Bjork lėtai pakilo nuo sofos ir paskutinį kartą paglostė katę.

– Gerai. Tik turiu greitai nueiti į tualetą.

Rosa užtrenkė lauko duris ir įsitikino, kad girdi, kaip spragteli spyna. Priešingu atveju stiprus vėjo gūsis gali jas atidaryti ir į namus pripustys sniego.

Mergaitės brido per kieme susiformavusias pusnis. Per pastarąsias dvi dienas iškrito bent pusmetris sniego. Jos grožėjosi vėjo

suneštų sniego pusnių formomis ir džiaugėsi būsimu pasivažinėjimu rogutėmis ant kalno už namų.

Kai pilnais sniego batais jos išėjo į kelią, pro šalį pravažiavo mokyklinis autobusas. Rosa kurį laiką bandė bėgti paskui jį, mojavo, kad vairuotojas sustotų, bet tai nepadėjo. Vairuotojas arba jos nematė, arba jam buvo nusišpjaut.

– Bet mes turime grįžti namo. Ką darysime? – nedrąsiai paklausė Bjork. – Mano batai pilni sniego. Mama sako, kad peršalsiu, jei būsiu lauke šlapiomis kojomis, – susirūpino ji. Nuo akyse besikaupiančių ašarų mergaitės balsas prikimo.

Rosa susimąstė. Mokykla buvo uždaryta. Visi kiti vaikai išėję namo arba juos pasiėmė suaugusieji. Autobusas išvažiavo. Mama šiuo metu lauke šerė arklius, ir praeis mažiausiai valanda, kol ji grįš į vidų. O tėtis buvo jūroje. Jo žvejybinis laivas į uostą grįš tik savaitgalį.

– Gal turėtume eiti į kieno nors namus? – pasiūlė Bjork.

– Mama supyks, jeigu jai teks važiuoti tokį kelią mūsų pasiimti, – pasakė Rosa.

Tada Bjork kilo mintis.

– O kas, jei... kas, jei tiesiog eitume pėsčiomis?

Bjork žinojo, kad eiti namo pėsčiomis joms draudžiama. Per pūgą galėjai pasiklysti, o naujasis tunelis dar nebuvo atidarytas. Be to, tuneliu net nebuvo leidžiama vaikščioti.

Tunelį per kalną tarp dviejų kaimų nutiesė per pastaruosius porą metų. Jis turėjo keliais kilometrais sutrumpinti kelionę tarp kaimų ir padaryti ją saugesnę. Greitai nebereikės naudotis stačiu ir vingiuotu kalnų keliu, kuriuo važiuoti buvo pavojinga, ypač per žiemos pūgas.

– Mums neleidžiama eiti į tunelį, o ir jis dar nebaigtas statyti, – nerimavo Rosa.

– Girdėjau, kaip mama sakė tėčiui, kad jau dabar galėtume važiuoti per kalną. Ten jau yra kelias. Esu tikra, kad yra, – su šešiametės pasitikėjimu pareiškė Bjork, žiūrėdama seseriai į akis.

– Taip... Ką gi, mes turime grįžti namo. Kadangi tunelis dar neatidarytas, automobilių ten nėra, – susimąstė Rosa.

– Bet aš bijau tamsos, o tunelyje tikrai tamsu, – dabar jau ėmė nerimauti Bjork. Ji vis labiau bijojo.

– Eisime lėtai. Aš eisiu pirma ir visą laiką laikysiu tave už rankos. Nepaleisiu, kol grįšime namo. Eisime kelio pakraščiu, – pasakė Rosa. – Tik pagalvok apie tuos blynus.

Bjork nerimas ištirpo ir ji įsikibo į sesers ranką. Jos iškeliavo namo.

Asfaltuotu keliu mergaitės ėjo link kalno šlaite atsiveriančių tunelio žiočių. Vėl pradėjo snigti. Popietės šviesa geso ir lauke sparčiai temo. Netrukus lauke bus taip pat tamsu, kaip ir tunelyje.

– Laimei, tunelyje nebus sniego, – pasakė Rosa, drąsindama mažąją sesutę.

– Nagi, eime.

Rosa ir Bjork, laikydamosi už rankų, įžengė į tamsų tunelį. Paskutinis jas menantis daiktas buvo raudona „Mano mažojo ponio“ kuprinė, kurią prarijo šešėliai.

Ir tada jos dingo.

DABAR

1 SKYRIUS

2019 m. spalio, Isafjorduras

Jūra tyliai dejavo. Bangos įveikė ilgą kelią. Per keletą dienų audra jūroje nuo Grenlandijos atridenė jas į uolėtą Islandijos šiaurės vakarų pakrantę. Vanduo, atsitrenkęs į uolas, virto baltomis putomis, kurių purslai sklaidėsi palei urvų, prieš daugelį amžių susiformavusių išsiveržus ugnikalniams, žiotis.

Kiekvienam žmogui retkarčiais reikia turėti pagrindą, kuris palaiko jo gyvenimo stabilumą. Detektyvei Hildur Runarsdotir tas pagrindas buvo banglenčių sportas. Jūra buvo nepastovi, niekada iki galo negalėjai nuspėti jos pokyčių. Ji visada buvo šalta, tamsi, jos negalėjai prognozuoti. Su ja reikėjo būti atsargiai. Tačiau rizika viliojo. Žaidimas su šia šalta stichija buvo Hildur gyvenimo būdas.

Hildur tvirtai susirišo ilgą kasą į kuodą ant pakaušio, kad neopreninis gobtuvas gerai priglustų prie galvos.

Vandens temperatūrą ji įvertino penkiais, daugiausiai šešiais laipsniais Celsijaus. Visą jos kūną dengiantis hidrokostiumas buvo storiausias, koks tik gali būti. Jis buvo ilgomis rankovėmis ir klešnėmis, bet neoprenas aplink galūnes buvo pora milimetrų plonesnis, nes kojoms ir rankoms reikėjo daugiau judėjimo laisvės. Hildur mūvėjo banglentininkų pirštines ir batus, skirtus sportui šaltame vandenyje.

Juodas kostiumas jai tiko kaip antra oda. Jei jis būtų laisvas, praleistų per daug vandens ir jos kūnas per daug atvėstų. Per daug aptemptas kostiumas trukdytų judėti. Skriejant banglente reikėjo vikrumo.

Pro padrikus debesis sklido pilka spalio pabaigos šviesa. Žiemą kaimas nematė saulės – nuo lapkričio iki vasario ją slėpė kalnai, supantys kaimą. Šiuo metų laiku saulė dingdavo ir negrįždavo, kol neateidavo pavasaris.

Hildur pasikišo po pažastimi savo žalią banglentę ir žengė į vandenį. Jos neopreniniai batai buvo su kietais guminiais padais, bet ji vis tiek jautė po kojomis aštrias vulkanines uolienas. Žengusi kelis atsargius žingsnius atsigulė ant lentos ir ėmė irtis nuo kranto į atvirą jūrą. Jos raumeningos rankos ritmingai skrodė vandenį, kvėpavimas padažnėjo.

Jūroje galima nuplaukti tik tiek, kiek leidžia protas. Šiandien Hildur norėjo nuplaukti kuo toliau. Bangos buvo nedidelės, bet ilgios – tipiški Grenlandijoje šėlusios audros likučiai. Irtis prieš bangas buvo labai sunku. Būtent todėl ji mėgo plaukioti banglente. Išnaudama fizinę energiją, kažkaip daugiau jos sukaupdavo mintyse.

Lenta skrodė jūrą, ir Hildur vis sunkiau kvėpavo. Ji pastebėjo virš galvos skrendantį juodą varną ir žvilgtelėjo į ją. Tą pačią akimirką ją užgriuvo jūra. Vos vienas įkvėpimas pakeltu veidu, ir geras gurkšnis sūraus vandens atsidūrė plaučiuose, sukeldamas stiprų kosulio priepuolį.

Po kiek daugiau nei valandos Hildur, nešina lenta, nuėjo link Arnarneso kyšulio, kur tą rytą buvo pasistačiusi savo didelį keturiais ratais varomą visureigį. Atitrūkimo nuo visų rūpesčių akimirka kaip visada padėjo. Tą rytą ją kankino nerimas. Dabar jis nebuvo toks skausmingas, kaip vos atsibudus, tačiau ji nujautė, kad netrukus sulauks blogų naujienų.

Hildur vadovavo Islandijos nacionalinės policijos kaimo vietovėse dingusių vaikų paieškos padaliniui ir dirbo Isafjorduro policijos apygardos detektyve. Vienintele Vestfjorde.

Priėjusi prie visureigio, ji išgirdo skambant savo telefoną. Hildur nusimovė aptemptas banglentininko pirštines, atidarė automobilio dureles ir griebė ant priekinės sėdynės mirksintį aparatą.

– Hildur, – atsiliepė ji uždususi. Nusišluostė nuo kaktos jūros vandenį ir ėmė traukti nuo galvos storą neopreninį gobtuvą.

Skambino jos viršininkė Elisabet Baldursdotir, arba Beta. Beta neskambindavo be reikalo. Skambutis nebuvo netikėtas.

– Atvažiuoju. Aš jau pakeliui. Tik užsiksiu namo persirengti.

Dauguma žmonių iš ateities galėjo tikėtis ko nors *gero*. Hildur atrodė kitaip. Jai *gera* reiškė, kad nereikia galvoti apie tai, kas bus, kad viskas tiesiog vyksta, ir gyvenimas ramiai teka į priekį. Įsižiebęs viduje laukimo jausmas visada reiškė kažką blogo ir nemalonaus.

Ne visada ko nors laukti buvo nesmagu. Vaikystėje Hildur laukdavo gerų dalykų. Ji džiaugėsi Kalėdomis, klasės draugų gimtadieniais, ilgaus savaitgaliais su išvykomis ant žirgų ir pirmuoju sniegu vėlyvą rudenį. Paskui, kai viskas pasikeitė, geri dalykai baigėsi.

Hildur numetė į galą storą rankšluostį ir atsisėdo ant odinės automobilio sėdynės. Ji užvedė visureigį ir, girgždėdama padangomis, pasuko link Isafjordu miesto, kuriame gyveno ir dirbo.

2 SKYRIUS

Languotas fotelio audinys berniukui palietus atrodė šiurkštus. Svetainės grindis dengė purvinas šviesiai rudas laminatas. Sintetiniams jo „Vans“ sportbačių padams braukiantis į grindis, pasigirdavo bjaurus cypimas.

Pėturas užsitraukė juodą vilnonę kepurę ant galvos ir pabandė atsipalaiduoti įsistebeilydamas į juodą kvadratinę „Ikea“ knygų lentyną priešais. Jos turinys neturėjo jokios prasmės ir tvarkos. Į padrikas krūveles buvo sugrūsti popierinių rankšluosčių ritinėliai, reklaminės skrajutės, žurnalai ir tuščios picų dėžės. Porcelianiniai niekučiai ir Haldoro Lachneso romanas „Salka Valka“. Ant seno lino purvo nusėdęs plonas dulkių sluoksnis.

Pėturas buvo alkanas. Pastarąsias porą dienų jis nieko nevalgė, išskyrus braškinį jogurtą, kurį pavogė pakeliui iš degalinės. Tačiau dabar jis negalėjo galvoti apie valgį. Pernelyg nervinosi.

Laimei, tas jaunas gydytojas sustojo ir pažadėjo nuvežti Pėturą iki pat Isafjorduro. Kažkoks lenkas, tik ką atvykęs į Islandiją, kuris dar nemokėjo kalbos. Bet Pėturui tai netrukdė. Jis puikiai mokėjo anglų kalbą. Mokykloje jos nesimokė, net nebuvo baigęs pradinės. Pakankamai gerai mokėjo šią kalbą iš *YouTube* ir internetinių pokalbių svetainių. Susikalbėti su lenkų gydytoju buvo lengva. Jam pasisekė, kad jį pavežė užsienietis. Bent jau jo negalėjo atpažinti. Islandai pusbrolių ir dėdžių turėjo kiekviename sumautame fjorde. Keliauti su jais autostopu visada buvo rizikinga.

Pėturas pasisuko krėslė ir atsargiai pažvelgė į svetainės viduryje stovintį valgomojo stalą. Prie stalo Jonas, apsirengęs pilvą

Skaitykite likusius
300 iš **320** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ledynai, alsuojantys mirtimi.

Islandijos Vakariniuose fjorduose gyvenimas teka lėtai, tačiau užburiantis jų grožis ir tylą slepia pavojingas paslaptis.

Detektyvė Hildur Runarsdotir vadovauja dingusių vaikų paieškos skyriui Islandijos Vakariniuose fjorduose. Šis darbas jai daugiau nei profesija: dar vaikystėje be pėdsakų dingo dvi jos seserys, todėl kiekviena byla jai primena šią tragediją ir neatsakytus klausimus. Tik plaukiodama banglente ledinėse Atlanto vandenyno bangose prie atšiaurios Islandijos pakrantės ji gali bent trumpam pamiršti savo skausmą. Be to, Hildur turi ypatingą gebėjimą – jos kūnas pajunta artėjančią nelaimę. Gal tai susiję su tuo, kas įvyko prieš 25 metus?

Kai lavina nušluoja gretimą kaimelį, po griuvėsiais randamas gerai vietos policijai žinomas vyras. Iš pradžių atrodo, kad jis žuvo įvykus nelaimei, bet greitai paaiškėja, kad jo mirtis kruopščiai surežisuota. Netrukus pasipila dar kelios keistos žmogžudystės.

Tyrimas atveda Hildur į šaltą ir niūrų pasaulį, kuriame senos tragedijos ir nauji nusikaltimai susipina į vieną grėsmingą voratinklį.

Jai talkina iš Suomijos atvykęs Jakobas Johansonas – ramus, kiek keistas policijos mokyklos praktikantas, kuris ne tik laisvalaikio mezga islandiškus megztinius, bet ir geba įžvelgti detales, nepastebimas kitiems. Jie turi skubėti išspręsti mįslę, nes žudikas vėl smogs.

„Hildur Runarsdotir, policininkė, nardanti lediniuose Islandijos vandenyse, įskrieja į detektyvo žanrą kaip cunamis. Šią knygą perskaitai vienu ypu.“

- Max Seeck, „NYT“ ir „Der Spiegel“ bestselerių autorius

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-867-4

Grožinė literatūra > Romanas